

[Ebba Strange]

sker om at forringe arbejderklassens vilkår, fordi den på et vist tidspunkt viste sig at være for dygtig til at arbejde sig ind på profitterne. Ville de borgerlige og socialdemokratiet for alvor ud af betalingsbalanceproblemerne, kunne det gøres, men den politiske nødvendighed af dette skal opleves, for at man vil arbejde for en sådan politik.

I SF synes vi, det er vigtigt, at Danmark arbejder sig ud af bindingen til de andre kapitalistiske lande, og derfor er arbejdet for nedbringelse af betalingsbalancen en nødvendighed for os; men vi vil den ikke på bekostning af beskæftigelse og velfærd, og derfor bliver vores forslag afvist af et flertal af partierne her i tinget.

Jeg skal ikke remse vores forslag op igen, for vi har drøftet SFs kriseplan her i tinget, men jeg vil alligevel pege på nogle af elementerne. Vi har foreslået en importafgift som en overgangsforeteelse, der skulle afløses af importkontrol og regulering med henblik på at nedsætte forbruget af overflødige, ressourcekrævende varer. En effektiv energipolitik til udbygning og fremme af danske energikilder og energibesparelse. En erhvervs politik, der tager fat på at styre investeringer og kontrollere kreditmarkedet og kontrollere produktionen. Etablering af offentlig produktionsvirksomhed på de områder, hvor det fremmer ressourcebesparelserne, beskæftigelsen og en gunstigere betalingsbalance, f. eks. på EDB-området, genbrug og energi. En udbygning og ikke en nedskæring af den del af den offentlige sektor, der fremmer trygheden og livskvaliteten hos lønarbejdere, nemlig erhvervsuddannelser til alle, bedre skolevæsen, en bedre uddannelsesstøtte, en væsentligt forbedret barselorlov, gode, billige daginstitutioner til alle, der ønsker det, kraftige forbedringer af postvæsenet og DSB. Og så en nedskæring af de offentlige udgifter, der sluger ressourcer uden at gavne befolkningen, først og fremmest naturligvis militæret, den helt store ressourcesluger, men også prestigeprojekter, som er ude af trit med den udvikling, verden befinder sig i i øjeblikket, broprojekter som Farøbroen, overflødige store vejprojekter, sygehusudgifter, der ikke gavner folkesundheden, men fremmer overflødige specialinteresser. En bolig- og skattepolitik, der griber effektivt ind over for det forbrug, der skabes gennem arbejdsfrie indkomster, især værdigstigningerne på jord og

fast ejendom, men også gennem alle de mange fradragsordninger i skattesystemet, der bevirker, at folk med lave indkomster kommer til at betale skatten for dem med de høje indkomster. En politik, som sikrer gode, billige boliger til alle. En arbejdsmarkedspolitik, der skaffer arbejde til mange flere gennem de ting, jeg har nævnt, og så gennem afskaffelse af overarbejde og nedsættelse af arbejdstiden.

En sådan politik kunne føres i dette folketing, hvis socialdemokratiet og de radikale turde, men de tør ikke. De tør heller ikke, selv om jeg ville prøve at overbevise dem om, at dette ikke er den skinbarlige socialisme, men bare et lille bitte skridt i retning af at bryde kapitalens kolossale magt. De tør bl. a. ikke, fordi hele det borgerlige kor af massemedier og pressionsgrupper farer op i uskøn forening, så snart der røres ved ét eneste privilegium. Det så vi tydeligt demonstreret, da de radikale og boligministeren fik travlt med at undsige rentefradragsforliget. Og de tør ikke, fordi de vil blive truet af deres udenlandske partnere i EF og NATO med sanktioner af forskellig art.

Det er dette, der er den virkelige baggrund for det forlig, der nu er indgået. SF vil ikke have lod eller del i det, for det er i hele sit sigte forfejlet politik. Vi vil naturligvis støtte de kompensationer, der gives for elendighe-derne, vi vil støtte de ting, der måtte ligge af forbedringer i f. eks. beskæftigelsesplanen, og ellers vil vi, som vi plejer, tage saglig stilling til de enkelte forslag, når de lægges frem til behandling. Men vil vi samtidig opfordre alle lønarbejdere til for alvor at stille deres krav til, at der bliver ført en anden politik i dette land. Kun et kraftigt pres fra de grupper, der rammes, kan have en chance for at bryde det pres, som kapitalen i dag med stort held øver på politikken og politikerne, og for at dette pres kan blive så stærkt som muligt, kræves det, at fagbevægelsen solidariserer sig med de særligt ramte grupper, jeg har nævnt i dag, og som ikke har den tradition for organisering, som fagbevægelsen har.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det politisk-økonomiske indgreb, der er indgået forlig om, er efter radikal opfattelse klart bedre end regeringsoplægget fra april. Der er afsat betydelig større midler til er-